

507.

Заспала Рада галена
Заспала надворъ потъ трем-отъ,
Потъ тремъ на високъ одаръ
На високъ одар, подъ шаренъ јор-
ганъ.
Радина майка рано станува
Дворје си метитъ, Рада ми будитъ.
„Стани ми, стани, галена Радо,
Веке сѣ, Радо, пладнина стори,
Стари-те баби телци тераатъ,

Твой-те другачки на вода одатъ.“
Кога погледа Радина майка,
Вѣло-то гърло въ кървь утонало,
Бело-то лице мухла фатило,
Чърни-те очи мрежа фатиле,
Църни-те вежи ѣ покапале,
Църна-та коса ѣ порусела,
Руда-та става сѣ раставила.
Викна да плачитъ Радина майка:
Оѣ леле боже, галена Радо!

508.

„Димано, млада невѣсто!
Дали си чуло, разбрало,
Отъ ке те Стоянъ остаитъ
Утре, задутре въ неделя,
Кога ке доитъ кадіа
Кадіа пашинъ деліа?“
„Въ село сеймени дойдо'е,
У мене конакъ кладо'е,
Сѣ згоди болно сейменче,
Посака пуста понада,

Ѕткки оре'и требени,
Пресни яболка люпени.“ —
„Димано, млада недѣсто!
Що ти је леса меткана,
Що ти је нишанъ потъ гърло?“ —
„Кога дойдо'е сеймени,
Сака'е бѣли погачи,
Сака'е слатки вечери;
Јасъ немаѣ да имъ напра'амъ.“

509.

Да знаишъ, лудо, да знаишъ
Како је жалба за младосъ,
На врата би ме чекало,
Отъ коня би ме сметнало,

Въ одаа би ме однесло,
Нодзе-ве би ми измила,
Вода-та би ѣ испила.

510.

Билиана оро водеше,
Никола сѣ каменъ фжряше,
Билиана що му зборвеше:
„Нилола, море Никола,
Фжрлялъ си канемъ, не фжрляшъ,
Ти ѣ Билиана не земашъ,

Тукъ да си зе'ишъ вдо'ица
Со дванадесетъ сираци
Со тринадесетъ чивлици.“
Како Билиана му рече,
Никола ми сѣ налюти,
Ишеталъ, що ми прошеталъ